

KERTÉSZ
IMRE

DETEKTÍV-
TÖRTÉNET

MAGVETŐ

Kertész Imre: Detektívtörténet

Kertész Imre
Detektívtörténet
(Részlet)

Megjelent

Kertész Imre

nyolcvanadik

születésnapjára

(Részlet)

Magvető

© *Kertész Imre, 2009*

MAGVETŐ KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.

Honlap: www.magveto.hu

E-mail: magveto@lira.hu

Felelős kiadó Morcsányi Géza

Felelős szerkesztő Sárközy Bence

A kötetet Pintér József tervezte

Műszaki vezető Bezúr Györgyi

Kiadványszám 8383

ISBN 978-963-14-2812-4

Készítette: eKönyv Magyarország Kft.

A kéziratot, amelyet az alábbiakban közrebocsátok, védencem: Antonio R. Martens bízta rám. Hogy kicsoda ő, azt megtudják majd tőle magától. Elöljáróban annyit csupán, hogy értelmi színvonalához képest meglepő íráskészséget árult el, mint különben tapasztalatom szerint mindenki, aki egyszer életében rászánja magát, hogy szembenézzon sorsával.

Hivatalból kirendelt védőügyvédje voltam. A bünvádi eljárás folyamán Martens, a terhére rótt többszörös gyilkosságban való bűnrészesség vádját sem tagadni, sem szépíteni nem próbálta. Egyikét sem képviselte ő annak a magatartástípusnak, mellyel hasonló esetekben szerzett addigi tapasztalataim megismertettek: konok tagadás, mind a tárgyi bizonyítékok, mind a személyes felelőség tekintetében; vagy pedig az a fajta siránkozó töredelem, melynek valódi motívuma a brutális részvétlenség és az önsajnálát. Martens gátlástalanul, önként, készséggel mondta jegyzőkönyvbe bűneit, olyan érzéketlen közönnyel, mintha nem is a saját, hanem valaki másnak a tetteiről számolna be. Egy másik Martenséiről, akivel ő már nem azonos, noha cselekményeiért minden további nélkül kész vállalni a következményeket. A végsőkéig cinikus embernek tartottam.

Egy napon meglepő kívánsággal fordult hozzám: járjam ki, hogy írni engedjék a cellájában.

— Miről akar írni? — kérdeztem tőle.

— Arról, hogy megértettem a logikát — felelte.

— Most? — lepődtem meg. — A tettei folyamán talán nem értette?

— Nem — válaszolta. — Közben nem. Előtte megértettem egyszer. És most újra megértettem. Közben azonban elfelejti az ember. De hát — legyintett — ezt maguk úgysem érthetik meg.

Jobban megértettem, mint hitte volna. Mindössze csodálkoztam: nem számítottam rá, hogy Martensben — miután egy gépezet hitvány csavarjaként feladta szuverén emberi személyiségének minden ítélő- és áttekintő képességét — még egyszer megmozdulhat ez a személyiség, és jogait fogja követelni. Vagyis szólni kíván és értelmezni sorsát. Tapasztalataim közt ez a legritkább eset. És — szerintem — mindenkinek joga van hozzá, hogy megtegye, és hogy a maga módján tegye meg. Még Martensnek is. Kijártam hát számára, amit kívánt.

Ne csodálkozzanak majd kifejezésmódján. Martens szemében megvalósult ponyvaregénynek látszhatott a világ, ahol a rémhistóriák egyetlen dramaturgiájának, vagy — ha így jobban tetszik: — koreográfiájának ijesztő biztonságával és kétes törvényszerűségeivel történt minden. És — ezáltal nem védelmében, hanem csupán az igazság kedvéért — hadd tegyem hozzá: ezt a rémhistóriát nem egyedül Martens írta, hanem a valóság.

A kéziratot Martens végül átadta nekem. Az itt közrebocsátott szöveg hiteles. Én magam sehol közbe nem avatkoztam, eltekintve azoktól a korrekcióktól, amelyeket a stílusbeli fogyatékoságok feltétlenül megköveteltek. Mondandóját azonban mindenütt érintetlenül hagytam.